

РЕШЕНИЕ

№ 331

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 20.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3508** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 38 ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Производството е образувано по жалба на [фирма] (БТК) със седалище [населено място] срещу решение № 10878/2010 от 28.02.2012г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалба с рег. № 10878 от 29.11.2010г. от И. С. И. от [населено място] срещу [фирма] и с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лв. на основание чл. 10 ал.1 т. 7, чл. 38 ал. 2 и чл. 42 ал. 1, в качеството му на администратор на лични данни за нарушение на чл. 2 ал. 2 т. 1 от ЗЗЛД, осъществено чрез действия по неправомерно обработване на лични данни.

В жалбата си жалбоподателя твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради нарушение на административно производствените правила, тъй като заинтересованата страна И. И. е подал и подписал заявления за предплатените карти. Твърди, че ако е имало съмнение относно подписа на И. под заявленията, то комисията е следвало да назначи експертиза за установяване на това обстоятелство. Твърди и че не е извършил вмененото му нарушение, тъй като картите са закупени от негов представител. Иска оспореното решение да бъде отменено.

Ответникът по жалбата Комисията за защита на личните данни, с придружително писмо изпраща административната преписка, но не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна И. С. И. не се явява в открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е подадена в срок, от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Воден от гореизложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Между страните по делото не се спори, че И. С. И. има подадени две заявления за регистрация на предплатени карти „П.“ с [фирма] с дата от 09.02.2010г. за моб. № 0876 625 053, № 0876 625 055, № 9876 625 043 и № 0876 625 025 и от дата 11.02.2010г. за моб. № 0876 608 716, № 0876 625 082, № 0876 625 084, № 0876 625 083 и № 0876 625 058. Тези заявления са оформени в [населено място] от Д. Б. с [фирма]. Заинтересованата страна И. С. И. твърди, че въобще не е подавал и подписвал такива заявления за издаване на толкова броя сим карти.

С жалба с вх. № 10878 от 20.11.2010г. заинтересованата страна в това производство И. И. е сезирал комисията за защита на личните данни, че [фирма] е злоупотребил с личните му данни, като на негово име в компанията са регистрирани множество предплатени карти, като той никога не е подписвал заявления с искане за издаване на тези предплатени карти.

С писма КЗЛД е уведомила [фирма] за постъпилата срещу него жалба. С писмо изх. № 37 – 00 – 2097 от 14.02.2011г. БТК е изпратило на Комисията отговор, с който е представен и договор № 4856 от 01.08.2006г. (стр. 128 и 129) между [фирма] и [фирма] по силата на който БТК продава на [фирма] предплатени карти за своите услуги за разпространение. От своя страна [фирма] е сключил договор за дистрибуция от 15.01.2010г. с [фирма] по силата на който последната се е задължила да събира лични данни на клиенти, които ще закупуват предплатени карти на БТК (стр. 115).

В тази връзка именно [фирма] на 09.02.2010г. и на 11.02.2010г. оформя две заявки за предплатени карти „П.“ на БТК, за който БТК твърди, че са подписани от И. С. И., като твърди, че не е злоупотребил с личните данни на лицето.

С протокол от 09.11.2011г. на КЗЛД жалбата на И. С. И. е приета за допустима и е насрочена за разглеждане в открито заседание на комисията на 07.12.2011г.

Жалбата вх. № 10878 от 29.11.2011г. е разгледана на заседание на комисията за защита на личните данни, проведено на 07.12.2011г., след като са били редовно уведомени [фирма] и И. С. И. и след като са поискани обяснения от [фирма] и [фирма], като за заседанието е съставен протокол № 49 от 07.12.2011г. В протокола е обективизирано и направеното обсъждане от членовете на комисията и предложение за решение, като комисията е взела решение с 3 гласа „за“ и против – няма да се уважи жалбата и да бъдат наложени санкции на жалбоподателя в това производство.

Въз основа на горното е издадено оспореното в това производство решение на комисията за защита на личните данни.

По делото е изслушана и приета неоспорена по съществото ѝ съдебно – почеркова експертиза, която съдът кредитира изцяло като изготвена от лице със съответна техническа компетентност и при направени надлежни проучвания на графичния материал и надлежно взети сравнителни образци. От съдебно – почерковата експертиза се установява, че подписът за „Потребител“ в заявления от 09.02.2010г. и 11.02.2010г. на В. (БТК), не са изпълнени от заинтересованата страна в това производство И. С. И.. Неоснователно е възражението на процесуалния представител

на жалбоподателя за неотнормимост на приетата съдебно – почеркова експертиза, тъй като основният спор по отношение на злоупотребата с лични данни на заинтересованата страна е именно твърдението на същата, че не е подписал посочените заявления и съответно не е давал съгласие за обработване на личните му данни и използването им за сключване на този договор. Неоснователно е и възражението, че тази експертиза е следвало да се назначи от административния орган и съдът не следва да назначава същата. Това е така, тъй като в съдебния административен процес действия служебното начало и съдът е длъжен да изясни спора по същество, а не да отменя оспорени актове само на процесуално основание. С допуснатата съдебна експертиза съдът е направил точно това.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган – комисията за защита на личните данни - в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗЗЛД. Оспореният акт е издаден при спазване на предвидената от закона форма, без да се извършени съществени нарушения на административно производствените правила и като краен резултат при правилното приложение на материално правните разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

Според определението на [чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД](#) Комисията за защита на личните данни, е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция Комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия посочени в [чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД](#). Комисията осъществява цялостен контрол за спазване на нормативните актове в областта на защита на личните данни - [чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД](#). Този административен орган е оправомощен и да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - [чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД](#). С разпоредбата на [чл. 12 от ЗЗЛД](#) на председателя и членове на комисията или на упълномощени от тях лица от администрацията са възложени правомощия за осъществяване на контрол чрез предварителни, текущи и последващи проверки, които съгласно [чл. 12, ал. 7 от ЗЗЛД](#) завършват с констативен акт, като в случаите, когато е установено нарушение констативният акт е акт за установяване на административното нарушение по смисъла на ЗАНН. От анализа на посочените законови разпоредби се стига до извода, че органите които осъществяват контрол за спазване на ЗЗЛД са: 1 / Комисията на основание [чл. 10, ал. 1, т. 7](#) по реда на [чл. 38](#) и чл. 39 от ЗЗЛД и 2 / Председателят на КЗЛД и членовете на комисията или упълномощени от тях лица от администрацията на основание [чл. 12 от ЗЗЛД](#).

Редът, по който се осъществяват двата вида контрол е различен. Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно [чл. 38, ал. 2](#) с решение, какъвто е конкретния случай. Съгласно дадените от закона в този случай правомощия тя постановява решение, с което може да се произнесе в следния смисъл: а / да даде задължителни предписания,

б / да определи срок за отстраняване на нарушението и в / да наложи административно наказание. Административните наказания, които могат да бъдат наложени по ЗЗЛД от компетентните органи, съгласно [чл. 42 от ЗЗЛД](#) са два вида: имуществена санкция или глоба. Видът и размерът на наказанието зависи от това дали администраторът е юридическо или физическо лице /[чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД](#)/ и какво е извършеното нарушение. В конкретния случай на жалбоподателя са наложена имуществена санкция за констатирано нарушение по ЗЗЛД.

На първо място неоснователно е възражението за нарушение на административно производствените правила, а именно, че заинтересованата страна И. С. И. е подписал две заявления за издаване на предплатена карта. Видно от събраните по делото доказателства, включително изслушаната съдебно – почеркова експертиза безспорно се установява, че заинтересованата страна не е подал тези заявления с искане да бъдат издадени множество номера с предплатени карти до жалбоподателя. По делото безспорно се установи, че заинтересованата страна не е подписвал тези заявления. По отношение на твърдението, че административният орган е допуснал нарушение като сам той не е назначил експертизата, съдът намира, че това нарушение не е от категорията на съществени такива, тъй като не е засегнало правото на защита на жалбоподателя. Това е така, тъй като законът предвижда в съдебния административен процес да действа служебното начало. Съдът е длъжен служебно да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая и въпреки наведените възражения да се произнесе по законосъобразността на оспорения акт в цялост. Като това е изискването на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК. С допуснатата СТЕ е направено точно това. На следващо място това, че не административният орган, а съдът допусна експертизата не се отразява на правото на защита на жалбоподателя, тъй като той може да направи всички сви възражения и в съдебната фаза, включително и относно приетата съдебна експертиза. Видно обаче от доказателствата по делото той не е оспорил експертизата.

На второ място неоснователни е възражението за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, а именно, че не е следвало да се образува административно – наказателно производство, тъй като има образувани наказателни такива. Съдът тук споделя аргументите на административния орган, а именно че няма ангажирани доказателства не се установява да е образувано наказателно производство относно съставените неистински документи – заявления за регистрация на предплатени карти с престъпна цел. Установил е от писмо на жалбоподателя, че има образувани наказателни производство във връзка с престъпления извършени с предплатените карти, но не и по отношение на подадените заявления. Във връзка с горното съдът намира, че законосъобразно административният орган е разгледал производството.

На трето място неоснователно е възражението за това, че не са извършени вмененията на жалбоподателя нарушения на чл. 2 ал. 2 т. 1 от ЗЗЛД. Това е така, тъй като видно от събраните доказателства жалбоподателят като администратор на лични данни е следвало съгласно чл. 2 ал. 2 т. 1 от ЗЗЛД да осигури личните данни да „се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели”. В тази връзка жалбоподателят следва да осъществява контрол както върху своите служители така и върху своите дистрибутори, тъй като задължението за осигуряването на събирането на личните данни само за законови цели е именно на жалбоподателя в качеството му на администратор на лични данни. Във връзка с изложеното съдът намира, че правилно

административния орган е ангажирал отговорността на жалбоподателя за нарушение на чл. 2 ал. 2 т. 1 от ЗЗЛД. Отговорността на дистрибуторите също може да бъде ангажирана, но на самостоятелно основание и при сезиране на комисията. В конкретния случай тя е сезирана по отношение на жалбоподателя и законосъобразно е ангажирала неговата отговорност.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспореното в това производство решение № 10878 от 28.02.2012г. на Комисията за защита на личните данни е законосъобразно, постановено при правилното приложение на материалния закон и без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и следва да бъде оставен в сила, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВРЪЛЯ жалбата на [фирма] (БТК) със седалище [населено място] срещу решение № 10878/2010 от 28.02.2012г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалба с рег. № 10878 от 29.11.2010г. от И. С. И. от [населено място] срещу [фирма] и с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лв. на основание чл. 10 ал.1 т. 7, чл. 38 ал. 2 и чл. 42 ал. 1, в качеството му на администратор на лични данни за нарушение на чл. 2 ал. 2 т. 1 от ЗЗЛД, осъществено чрез действия по неправомерно обработване на лични данни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: